

DESIRE®

A romantic couple in a formal setting. The man, with dark hair and a beard, is wearing a dark suit and is leaning in to kiss the woman on the cheek. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a red sleeveless dress and a sparkling necklace. They are standing in front of a large, ornate chandelier and sheer curtains. The overall mood is intimate and elegant.

Silver Jamesová
Dvojité pokušení

SILVER JAMESOVÁ

DVOJITÉ POKUŠENÍ

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

mé březnové tituly spojuje jedno téma: hrdinové jsou od počátku přesvědčeni, že dostali příležitost ke krátkodobému flirtu, k dočasnému milostnému dobrodružství, které v dohledné době vyšumí a skončí. Ovšem osud je hráč, který má mnohá esa v rukávu, a tudíž dokáže pořádně překvapit. Tak třeba hrdina příběhu Jedno malé tajemství zjistí, že se mu z takového letního flirtu narodil syn... V povídce Dvojité pokušení hrdina zaboduje ještě více, protože jeho krásná milénka dokonce čeká dvojčata! No a kdo by se divil půvabné a chytré galeristce, že nevěří v budoucnost vztahu s hollywoodskou celebritou? Ale navzdory hrdinčině skepsi nakonec romance Stalo se v Miami vypráví o naplnění snu dvou mladých lidí...

S láskou

Váš Harlequin

Silver Jamesová

DVOJITÉ POKUŠENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Twice the Temptation;

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Silver James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9023-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9024-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9025-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cooper Tate byl sám se sebou navýsost spokojený. Ačkoli stál jako provozní ředitel miliardové těžařské společnosti téměř na vrcholu její hierarchie, spíš než v obleku a v luxusní kanceláři byste ho zastihli v džínách a tričku přímo v terénu, jak pracuje bok po boku s osádkami svých vrtných věží. Pozlátko světa obchodních jednání přenechal Cordu Barronovi, generálnímu řediteli, a sám se soustředil na to, co ho na práci bavilo ze všeho nejvíc: vlastní těžební operace firmy. V tom se mu nikdo nevyrovnal a Cooper si toho byl dokonale vědom. Byl muž na svém místě a byl si jistý, že naprosto právem.

Nyní, když kolem svištěl hurikán kategorie čtyři, o tom začínal pochybovat. Jako někdo, kdo vyrostl v Oklahomě, byl na pořádný vítr honící se prérií samozřejmě zvyklý, ale tohle už bylo trochu moc.

Jeho mohutný pick-up si jen s obtížemi razil cestu vpřed v prudkých poryvech vichru a stěrače neměly šanci stírat nepřetržité provazce vody, které dopadaly na přední sklo. Vůz se celý třásl a Cooper si nebyl jistý, jestli ho dokáže udržet na silnici. Ještě tři kilometry. Poslední tři nekonečné kilometry a dorazí do terénní kanceláře, kde by snad mohl být v bezpečí. Alespoň doufal.

Cesta mu připadala jako věčnost, i když ve skutečnosti mu zabrala necelých dvacet minut. Zastavil na parkovišti. Budova byla jediná, která i při výpadku

proudu svítla, což znamenalo, že nouzový generátor spustil tak, jak měl. Cooper nechal po sérii několika silných hurikánů přestavět všechny terénní kanceláře po celé délce pobřeží Mexického zálivu tak, aby vydržely i hurikány kategorie pět. Všechny byly vybaveny záložními generátory poháněnými zemním plynem z vlastní těžby. Nepodařilo se mu přesvědčit posádku stanice, aby zůstala a pomohla mu s jejím zajištěním, protože všichni pospíchali domů, aby před zuřícím hurikánem ochránili své rodiny a majetky.

Vyskočil z vozu a rychle oběhl budovu. Všechny bezpečnostní žaluzie byly spuštěné, střecha držela. Zdálo se, že je v bezpečí a že tu může v klidu vydržet než se Lolita, jak se hurikán jmenoval, rozhodne přesunout dál do jižního Texasu. Bouře opravdu nemiloval již od doby, kdy ho jako chlapce přepadlo tornádo. Rychle děsivou vzpomínku zaplašil a rozhlížel se po interiéru stanice. Lednice tiše vrněla a na lince v kuchyňce byl připravený překapávač. Postavil na kávu a pustil si velkou televizi zavěšenou na zdi. Všechny místní stanice vysílaly nonstop zpravodajství, jehož jediným tématem byla zuřící bouře. Chvilí přemýšlel, že by si mohl pustit DVD nebo se podívat na to, co dávají na kabelovce, ale pak ho upoutalo, když se jeden z reportérů zaměřil na Beaumont.

„Hladina vody začíná stoupat –“ Vichr utrl reportérovi slova od úst. „Dá se očekávat, že bude nutné zachránit stovky lidí –“ Obraz zamrzl, a pak se na obrazovce rozpadl na kostičky. „Ztratili jsme obrazové spojení,“ pokračoval hlas moderátora ve studiu.

Stovky lidí k evakuaci? To bude záležet na mnoha faktorech. Vydrží protipovodňové hráze? Budou se lidé ochotní nechat evakuovat? Lolita se stočila prudce doprava a místo na Houston nyní mířila přímo na Beaumont. Houston byl na evakuaci připravený, Beaumont nejspíš nikoli. Většina lidí se zřejmě opevnila ve svých domech a jen někteří zamířili do

schválených krytů. Jistě bude i hodně takových, kteří se pokusili z města uniknout, ale uvízli v nevyhnutelných zácpách. Z města vedla prakticky jediná dálnice. Do Beaumontu navíc dorazilo mnoho uprchlíků z Houstonu, kteří si mysleli, že zde budou v bezpečí.

Vítr venku děsivě skučel a Cooper si stále dokola připomínal, že tohle není tornádo. Začal přecházet sem a tam po místnosti a neustále přepínal z jednoho kanálu na druhý ve snaze najít alespoň nějakou uklidňující zprávu. Žádná však nepřicházela. Na jednom ze stolů zachrptěla vysílačka napojená na meteorologickou stanici. Počítačový hlas všechny v dosahu vyzýval, aby si našli co nejbezpečnější úkryt. Hurikán nejspíš zvedne hladiny vod okolních jezer a zátok na pětisetleté úroveň. K pobřeží mexického zálivu to sice bylo dobrých třicet kilometrů, ale krajina kolem byla plná jezer a slepých ramen.

Na plechovou střechu bubnoval déšť, vítr mu připadal již zcela ohlušující. Sevřel hrnek s kávou pevně v dlaních a doufal, že mu kofein trochu zklidní zjitřené nervy. „Nebojím se,“ opakoval si. „Jsem jen opatrný. A to je rozdíl.“ Až na to, že jeho bratři si z něj kvůli jeho obavám dělali legraci. To je ale jejich problém, ne? Oni tam venku tenkrát nebyli. Je tornádo nepřepadlo a nepřinutilo, aby se krčili ve sklepech opuštěné chaty. Nezažili, jaké to je, když se propadne strop sklepa a nepřišli díky tornádu o svého milovaného koně.

Konečně našel kanál s obyčejným programem. Zesílil hlasitost na maximum, aby přehlušil bouři, a ponořil se do sledování filmu plného automobilových honiček a střelby.

„Loučí se s vámi Britt Owensová živě z Beaumontu kanálu 2, televizní stanice KOCX Oklahoma.“ Britt ukončila přímý přenos a vypnula kameru. Jejího kameramana a asistenta v jednom zasáhla ráno větev, kterou vítr urval z jednoho z okolních stromů,

a poslala ho nemilosrdně k zemi a vzápětí i do nemocnice. Chtěla ve vysílání pokračovat, ale mateřská stanice v Oklahomě jí nařídila, aby se stáhla.

Složila stojan a naložila vybavení do své dodávky, v níž vyjížděla za tornády a hurikány ve snaze natočit ty nejpůsobivější reportáže. Nikdy si nemyslela, že skončí jako lovec tornád, závislý na adrenalinu, který mu jejich stíhání poskytuje. Jako dítě jedno zažila hodně zblízka a byla ráda, že přežila. Tehdy si usmyslela, že se stane meteoroložkou. Představovala si ale, že bude pracovat v kanceláři a s počítači. Splácení studentských půjček a stav jejího bankovního konta ji ovšem nasměrovaly na poněkud dobrodružnější dráhu, a na té se jí zalíbilo.

Dnešní službu si nevybrala tak úplně dobrovolně. Ano, hurikány byly zcela jistě úžasný přírodní úkaz, ale její krevní skupinou byla především tornáda. Stanice ovšem platila její účty, a mohla ji tedy poslat kam se jí líbilo.

Další poryv větru ji tvrdě přirazil k boku televizního pick-upu. *Au*. Z toho bude mít pořádnou modřinu.

Sílící bouře přeskočila během hodiny z kategorie tři na čtyřku a provazce deště snášející se z černé oblohy byly stále prudší a prudší. Čas zamířit do úkrytu. Jakmile vyjela na silnici, těžký vůz se pod nápořem větru celý zakymácel. Podívala se na informační panel. Rychlost hurikánu již přesáhla dvě stě kilometrů za hodinu. Ve tmě a v dešti téměř neviděla na cestu. Kolem létaly větve a spousta dalších předmětů, které víchř uchvátil. Její pick-up s dvojitou kabinou měla speciální výbavu do bouře, jako byla tato. Byl mimořádně těžký s nerozbitnými skly a pneumatikami s ochranou proti defektu. Vyspělá elektronika zajišťovala, že měla dokonalý přehled o směru i rychlosti větru a vývoji počasí. Vůz měl tedy všechno potřebné, aby ji dopravil do bezpečí.

Možná měla zůstat v nemocnici, do které dopravila Lea, ale byla na hurikán sama zvědavá a nechala se snadno přesvědčit hlavní meteoroložkou stanice,

aby se vrátila do středu bouře. Poslechla, ačkoli se to přičilo všem zásadám logiky i bezpečnosti. Pick-up se prudce sklouzl a kola ztratila na zaplavené silnici pevnou půdu. Podařilo se jí udržet vůz na vozovce a pokračovat dál rovně. Nepřipadalo ovšem v úvahu, že by se za tohoto stavu dokázala dostat zpátky do hotelu, nebo do operačního centra v přízemí budovy radnice.

Kdesi v dáli zahlédla v provazcích deště záblesk světla. Někomu jde ještě stále elektrina? Mohla by to být hasičská stanice se záložním zdrojem, napadlo ji. Periferním viděním zachytila neurčité obrysy přízemní budovy. Svírala křečovitě volant a snažila se ze všech sil udržet na silnici. Konečně. Dupla na brzdy a smykem zastavila. Opírala se čelem o volant a snažila se dostat svůj zrychlený dech zpátky pod kontrolu.

Dnes neumře. Dnes *ještě* ne.

Nečekané, neodbytné bubnování, které jako by kopírovalo tlukot jeho vlastního srdce, mu znělo v uších. Připisoval ho nárazům větru do spuštěných rolet. Snad se žádná z nich neuvolnila, vyděsil se v duchu a ztuhl. Opravdu k němu přes rámus za okny dolehl i lidský hlas? Zadržel dech, ztlumil televizi a naslouchal.

Bum, bum, bum. „Je tam někdo? Pusťte mě dovnitř!“

Odložil hrnek s kávou tak prudce, až vyšpláchla. Ani na okamžik nezaváhal, sundal ze dveří zpevňující závoru a otevřel. Málem do něj vrazila mladá žena, kterou mu poryv větru vrhnul do náručí. Zachytil ji a natáhl se za ni, aby dveře zase zavřel. Jakmile se mu to povedlo, uvědomil si, že ji ve snaze zavřít přitiskl zády pevně ke dveřím.

Zadržel dech a byl si dobře vědomý, jak se jeho tělu líbí, když se na něj tiskne svými mokkými šaty. Zejména jistá část byla až *příliš* šťastná. Pustil ji, ale ani se nepohnula a dál ho objímala kolem pasu. Odkášlal si, ale pořád nereagovala.

„Slečno?“

Zvedla k němu hlavu a v očích se jí objevil záblesk života. Konečně ho začala vnímat.

„Ehm. Omlouvám se.“ Pustila se ho, ale neměla kam ustoupit.

Cooper se posunul o krok dozadu a promnul si rukou bradu. „Nic se nestalo, zlato, ale stejně se musím zeptat, co jste tam v té děsivé vichřici dělala?“

„Svoji práci,“ odpověděla a její odpověď vyzněla spíš jako otázka.

„To jste si nevybrala zrovna nejlepší počasí.“

„To ani náhodou,“ souhlasila a zvědavě se rozhlížela kolem. „A tohle je co?“ zajímala se.

„Terénní stanoviště naší firmy a momentálně útočiště před bouří, kam jsem se uchýlil. Vydrží hurikán páté kategorie a má vlastní generátor. Jsem tady zalezlý.“

Zhluboka se nadechla a pomalu zase vydechla. „V tom případě jsem opravdu ráda, že jste si sem zalezl. Tam venku už bych asi moc dlouho nevydržela.“ Napřáhla k němu ruku. „Britt Owensová. Ahoj.“

„Cooper Tate. Těší mě. Ahoj.“ Sevřel jí ruku v dlaní a uvědomil si, že pravděpodobně škrábe její jemnou kůži svými tvrdými mozoly. Pak si všiml, že se celá třese zimou. „Počkej, podívám se ti po něčem suchém. A asi by ti přišla vhod horká káva nebo čaj. Mám tady oboje.“

Postrčil ji do malé místnosti, kam chodili zaměstnanci na přestávku a kde měl i svoji tašku. Vytáhl z ní tepláky a tričko a nasměroval ji na toalety. „Tam se můžeš převléknout.“

Když se zase vynořila, snažil se nedat najevo, jak sexy mu v jeho oblečení připadá a jak silný majetnický pocit ho při pohledu na ni opanoval.

Téměř mlčky snědli sendviče, ale i přitom mu stáčila odvyprávět čím se zabývá a že tady natáčela pro místní televizi zuřící hurikán. Její zívnutí naznačilo, že je opravdu unavená. „V kanceláři dál na chodbě je

nafukovací matrace. Můžeš se vyspat tam. Já se natáhnou tady na pohovce.“

„Na tu se nevejdeš.“

„Dost možná, ale nehodlám se přít. Máma mě vychovala jako džentlmena.“

Opřela se o lokty a dívala se na něj. Všiml si, že má krásné hnědé oči s odstínem zlaté barvy, jako by se v nich odrážela barva jejích vlasů. Téměř dokonale oválný obličej nesl zřetelné stopy únavy a plné rty ho přímo vybízely, aby je políbil. Přesto odolal a místo toho jí odhrnul pramen mokrých vlasů, který jí spadl do čela. „No tak, Rosničko, hajdy do postele.“

Šla za ním do kanceláře, kterou používal při svých pobytech ve městě.

Prostor mezi psacím stolem a dveřmi vyplňovala nafukovací matrace téměř stejně vysoká jako běžná postel. Byla čistě povlečená, se dvěma polštáři. Jeden z nich si vzal a otočil se zpátky ke dveřím. Britt mu zablokovala cestu. Překvapeně zvedl obočí.

„Zůstaň,“ vydechla naléhavě.

„To není dobrý nápad,“ bránil se, ale nenechala ho domluvit. „Tady se mnou.“

To by určitě chtěl, v tom s ní musel souhlasit. A proto to to byl špatný nápad. „Poslyš, Britt...“

Pohrávala si s okrajem trička, které jí půjčil na sebe. Namotala si ho na prst, a konečně vydechla, jako by měla jasno. Podívala se mu do očí. „Nechci spát sama.“

Tvářila se neústupně a její hlas zněl téměř hněvivě, přestože na ní bylo patrné, jak je nervózní. A popravdě řečeno, ani on nechtěl spát sám. Přesto si nedokázal odpustit otázku. „Proč?“

„Proč co?“

„Proč se mnou chceš spát?“

Zamrkala a na tváři se jí objevil vychytralý výraz. „A proč ne? Vypadáš fakt dobře a já také nejsem žádná ošklivka –“

Musel se i proti své vůli zasmát. Tak ošklivka nebyla

ani náhodou. Do tváře se jí nahrnula krev a ona rozhodila rukama. „Tak jo, klidně se mi směj.“ Začala přecházet po kanceláři sem a tam. „Dnes jsem zažila, jak mi kameramana zasypaly letící trosky, je zraněný a mohl klidně umřít. Tak jako tolik dalších, jejichž smrt jsem ve svých reportážích hlásila. Lidé přišli o všechno. O vše-ch-no.“

Zastavila se až těsně před ním. „Umírali.“ Její hlas byl vláčný, ale byl v něm cítit strach i hněv, který jí cloumal. „Dnes se stalo až příliš špatných a hrozivých věcí. Je snad nepochopitelné, že po tom všem chci i něco pěkného. Že chci cítit, jak mě svírají pevné paže, jak mě někdo líbá? Aby...“ Nedokončila, do tváří se jí nahrnula červeň a ona si přiznala realitu.

„Tak jo, mám prostě strach.“

Vzal ji zezadu za krk a přitáhl si ji k sobě. „To já také, Britt.“ Cooper si vůbec jistý, proč se ze svého strachu vyznává někomu úplně cizímu. Najednou měl ale pocit, že Britt vůbec není cizí. Opřela se mu čelem o hrud' a objala ho rukama kolem pasu.

„Nezbláznila jsem se. Není to tak... nejsem taková, že bych se nabízela všem mužům, které jsem zrovna potkala.“

„Pšš. To jsem si ani na okamžik nepomyslel.“

„Jen abys věděl,“ dodala a její hlas zněl stejně neústupně. „Jen chci cítit něco skutečného... co mě ujistí, že pořád žiju.“

Na to už jí neodpověděl, alespoň ne slovy. Sklonil se k ní a zmocnil se jejích rtů. Chutnala jako burákové máslo a on by v duchu klidně odpřisáhl, že to ode dneška bude jeho nejoblíbenější příchutí.

Přitiskla se k němu a její rty i tělo zvláčněly a změkly. Prohloubil svůj polibek a pronikl jí jazykem do úst, aby dal průchod touze, která v něm nezadržitelně rostla. Jednou rukou ji stále držel kolem krku, druhou začal bloudit po křivkách jejího těla. Přitiskl si ji ke své erekci a ona spokojeně zapředla.